

Plně znějící kolorit obrazů Jindry Husárikové nezabránil tomu, aby se hrou na jedné struně mohla oddat meditativním opusům, v jejichž předznamenání si tóninou v moll vyvzdorovala návrat do světa nadpřirozena. Znamenalo to vzdálit se všedním reáliím zatěžujícím smysly. Ale moc kultu bakchických mystérií s posmrtným životem duší v nekropolích Etrurie nemohla trvat věčně. Své vlády nad dílem se nyní ujmá groteskní vidina vyvěrající z čiré emanace.

Miroslav Kudrna, 1993

Napsal-li v roce 1979 Fr. Kafka v předmluvě katalogu výstavy Jindry Husárikové v Československém spisovateli, že její tvorba je dnes na vrcholu svého vývoje, můžeme téměř po 15 letech se zadostiučiněním konstatovat, že umělkyně nepřipustila, aby její tvorba z tohoto vrcholu sestoupila byť jen o krůček. To je ovšem zaplaceno takřka nezměrným úsilím, pracovitostí, talentem a sílou. Vybraлали si navíc Jindra Husáriková cestu nejméně snadnou, nekonjukturnální cestu osamělého tvůrce, není opravdu co závidět. I když, poprvdě řečeno, je to asi jediná cesta, mající v umění skutečný smysl.

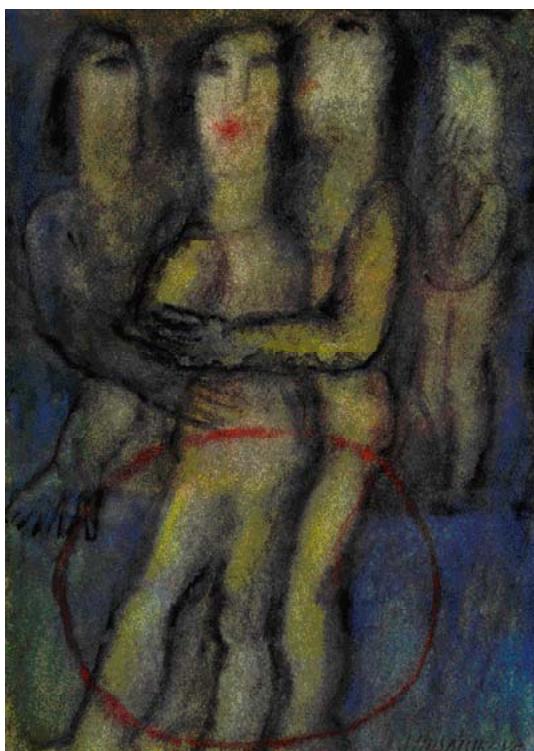
Síla malby Jindry Husárikové tkví v resonanci současných myšlenek, nálad a pocitů, aniž by se zříkala dosavadní tisícileté kulturní zkušenosti. Její obrazy jsou poetickou vizí zážitků, představ a příběhů, vyzařující trvalé okouzlení až pohádkové, jindy baladické či mytologické. Je-li základem poezie schopnost ozvláštnit jev a probudit v nás rozechvělý vztah ke kráse, a je-li umění více nepokoj než jistota a zároveň nepostrádá velkou složku touhy,

The full colours of the paintings of Jindra Husáriková have not prevented her from playing a single string in a meditative mode in a minor key to return to the supernatural world despite the resistance of the environment. The return meant to detach herself from the ordinary reality loading the senses. But the power of the cult of bacchial mysteries and post mortem life of the souls in the necropolis of Etruria could not last for ever. Now grotesque phantoms springing from pure emanation are taking turn.

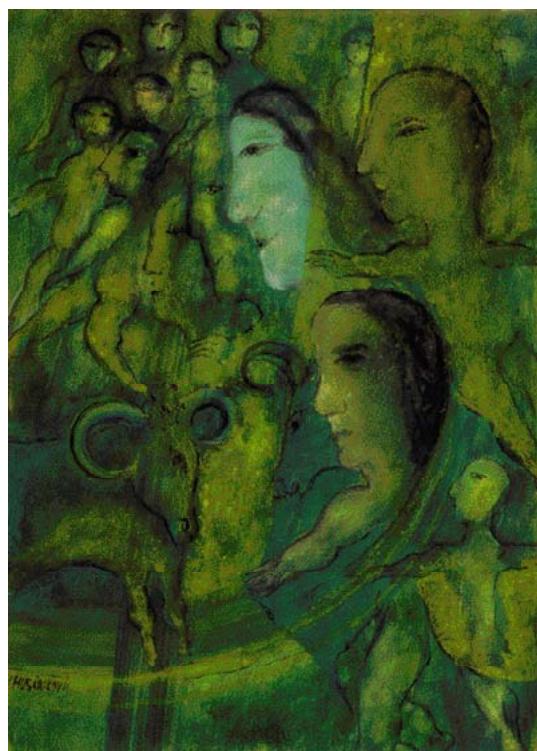
Miroslav Kudrna, 1993

If in 1979 Fr. Kafka wrote in his foreword to the catalogue of Jindra Husáriková's exhibition in Československý spisovatel that achievement of Jindra Husáriková has currently reached its climax, then after nearly 15 years I can state with satisfaction that the artist has never stepped down from the climax since, not even by a single step. This, however, has been paid for with infinite toil, hard work, talent and strength. If in addition Jindra Husáriková has selected the least easy no-conjunction path of a lonely artist, there is nothing to envy indeed. Even though this is probably the only path that makes sense in the life of an artist.

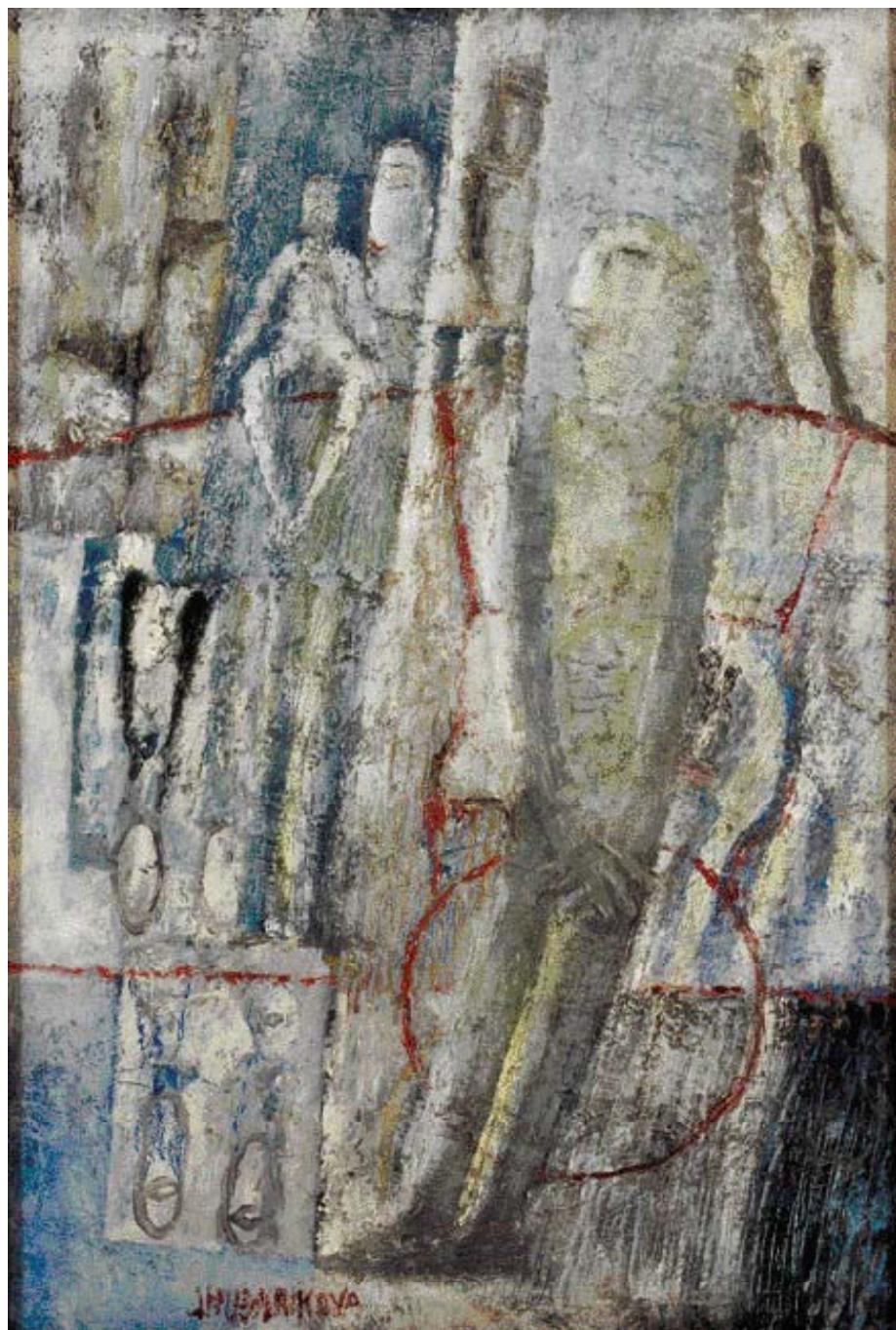
The power of the paintings of Jindra Husáriková is in the resonance of contemporary ideas, moods and feelings without neglecting the thousand years of human cultural experience. Her paintings are poetic visions of experiences, images and stories expressing permanent enchantment, sometimes fairy-tale-like, sometimes balladic or mythological. If the essence of poetry is to make a phenomenon extraordinary and to inspire shy relationship to beauty in

ARTISTÉ/ARTISTES, 1996

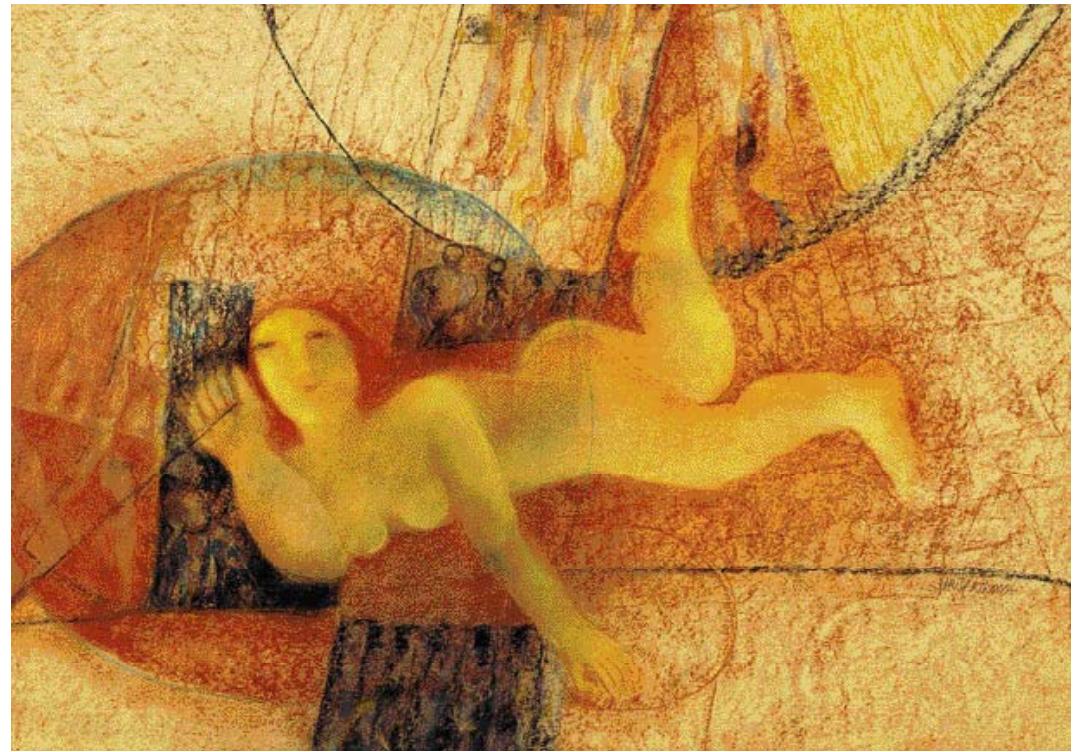

HRY/GAMES, 1978

PERFORMANCE/PERFORMANCE, 1995

AKROBATKA/
ACROBAT, 1993

pak toto všechno nepochybň využívá z celého autorčina uměleckého projevu.

Obrazy Jindry Husárikové můžeme rovněž považovat za pozvání a výzvu, apelující na důležitost intenzivního smyslového a intelektuálního vnímání, jedné z hodnot, které se nám stále méně dostává v současném věku, jenž se dopouští brutalit a v němž se umění nejen znivelizovává, ale současně i izoluje.

Jaroslav Mráz, 1993

Malířka Jindra Husáriková je bezpochyby významnou osobností české malby uplynulých třiceti let.

Toto hodnocení je opodstatněné kvalitou a rozsahem její dosavadní tvorby, představované po celou dobu v impozantní řadě četných výstav doma i v zahraničí. Od počátku tak naplňuje program onoho otevřání se světu obecně formulovaný až v posledních letech – avšak s jakýmsi nedobovým étosem – snahou vytvořit to nejlepší, co je v jejích silách a následně představit jak v galeriích a výstavních síních domácího prostředí, tak v nejvýznamnějších centech současného světového umění, např. v Paříži, Miláně, Mnichově, Tokiu. Jedním z klíčů k malbě Jindry Husárikové – pokud je vůbec zapotřebí nějakého klíče – může být klasický Horatiův výrok, že obraz je jako báseň (právě tak bychom mohli říci, že obraz je jako hudební skladba nebo i tanec, samozřejmě ve své specifické jedinečnosti). A připojme i francouzskou definici poezie, jíž je vše, co dojímá, pozdívá a okouzluje.

Oсобитá малі́рчина творба – поезія, щи hold poezii je charakteristickа především svou nevšední a nevyčerpatelnou představivostí a vysokou barevnou kultivovaností. Empirickou skutečnost poetizuje často na hranici imaginárních snů i s prvky humoru a grotesknosti svou vrozenou výtvarnou inteligencí vyvažovanou čistou prostotou. Bohatství a po-

the reader, and if art is more of unease than certainty not lacking a great deal of hope, then all this no doubt pours out from each piece of art produced by the painter.

Jindra Husáriková's paintings can at the same time be understood as invitation and challenge appealing to the importance of intensive sensual and intellectual perception as one of the values being currently lost due to the permitted brutality annihilating and isolating art.

Jaroslav Mráz, 1993

The painter Jindra Husáriková certainly is an outstanding personality of Czech painting of the past thirty years.

This evaluation is supported with the quality and scope of her to-date achievement, presented for the whole period at an impressive number of exhibitions at home and abroad. Since the very beginning she has implemented the programme of opening up for the world, generally defined only recently,–even though with kind of timeless ethos, an effort to create the best she can, and get it introduced in domestic and major world centres of contemporary art, in Paris, Milan, Munich, Tokyo. If you need a key to Jindra Husáriková's work, then it can be represented by the classical Horatio's statement that a painting is like a poem (or you can as well say a painting is like a music composition, or a dance, of course in its specific individuality). And let me add the French definition of poetry as everything that moves, elevates and enchants.

The painter's individual achievement – poetry of tribute to poetry, is mainly characterised by its extraordinary and infinite imagination and high colour sophistication. She often poetises empiric reality on the brink of imaginary dreams with elements of humour and grotesque using her innate visual wit counterbalanced with pure simplicity. The wealth and potential of Jindra Husáriková's painting oscillates be-

tence malby Jindry Husárikové osciluje na pomezí domínující výrazové stránky a existenciálních pocitů, touhy po pospolitosti i vnímavosti pro osamění, údiv a ostých u vědomí tajemství života a jevů.

O autorčině malbě i osobnosti by bylo možno hovořit rozsáhle z různých pohledů a přístupů, avšak nejcelistvěji vše vyjadřují samy její obrazy.

Jaroslav Mráz, 1996

Motto: „Nejdříve je třeba mít obrazu plné srdce, aby pak mohl naplnit oko pozorovatele.“

Považuji za velkou čest, že jsem byl požádán, abych napsal poselství dobré vůle u příležitosti výstav obrazů renomované české akademické malířky Jindry Husárikové v Německu, Rakousku a Čechách.

Malířka Jindra Husáriková je známa díky svým výstavám v tuzemsku i v zahraničí. Její obrazy byly přijaty s velkým uznáním, když byly v roce 1997 vystaveny u BASF v Ludwigshafenu.

Jindra Husáriková je z rodu umělců tvořících především srdcem. Její obrazy mají hluboce lidský obsah, který je cítit jistotou a teplým bezpečím života. Svým výrazem převádějí divákovi představivost za hranice běžné reality – do krajin vzpomínek, fantazie a kouzelných snů. Celou vynikající tvorbu české malířky rozeznívá silný podtext optimismu, něhy a víry v lásku a štěstí.

Jindra Husáriková zůstává věrna jemným, snovým a tlumeným tónům, jimiž modeluje tvary i obsah obrazové

tween dominating visual, formal aspect and existential feeling, between longing for community with people and sense of loneliness and its wealth, between surprise and shyness out of awareness of the mystery of life and phenomena.

The author, her personality and artistic achievement could be accounted from many different views and taking many different approaches, by far the best of them being her own paintings.

Jaroslav Mráz, 1996

Motto: "First you must have your heart be filled with the painting, only then the painting is able to fill the eye of the viewer."

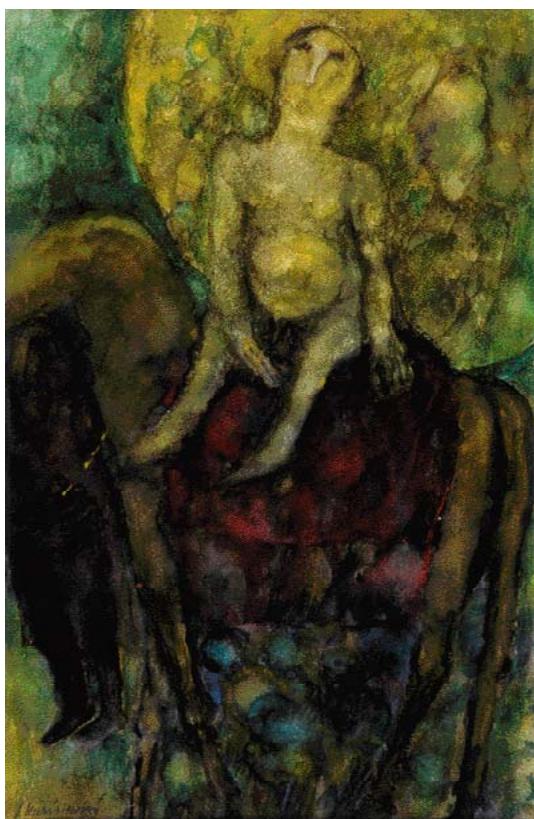
I find it great honour to have been asked to write a message of good will on the occasion of exhibitions of paintings of the renowned Czech academic painter Jindra Husáriková in Germany, Austria and Bohemia.

The painter Jindra Husáriková has become popular through her exhibitions at home and abroad. Her paintings met with a very positive response when exhibited at BASF in Ludwigshafen in 1997.

Jindra Husáriková is an artist creating through their hearts. Her paintings are deeply human, evoking the feeling of security and warm certainty of the life. The ideas and feelings expressed by the paintings take human imagination beyond the limits of ordinary reality – into the landscape of memories, imagination and charming dreams. The whole of the excellent achievement of the Czech painter sounds with a strong undertone of optimism, tenderness and belief in love and happiness.

Jindra Husáriková remains faithful to the refined, dreamy and attenuated tones modelling shapes and contents of her visual compositions. I believe that the current series of exhibitions of this painter will help introduce contemporary Czech visual art to new admirers and further reinforce the relationships between our two countries.

Josef Kešner, 1999

POUTNÍK/PILGRIM, 1998

Although Husáriková is now represented by her paintings at numerous public and private art collections all over the world (including remote countries like Bolivia, Ecuador, Venezuela or Japan), she cannot be said to be sufficiently known in her native country. The reasons are several: firstly there is the main reason (a little paradoxical!) of her always being "too individual", with her artistic vision coming from inside her, intact with period and local trends, and secondly there is the other reason of her living and working within a single region for a relatively long period of time (until the mid seventies she lived and worked in the Karlsbad Region, and today in Prague and in Poděbrady in turn); a third potential reason can be seen in a certain lack of showiness and prevailing silence, bringing with it some unobtrusiveness (which does not mean lack of ideas!) of a female painter fully concentrated on her silent work. This is not the only case of this kind; just remember the relatively late public recognition of the South Bohemian landscapist Karel Valter. In this connection you should re-

kompozice. Jsem přesvědčen, že současná řada výstav této malířky pomůže přiblížit i novým obdivovatelům umění současné českou výtvarnou tvorbu a dále upevnit užší svazky mezi oběma našimi zeměmi.

Josef Kešner, 1999

Třebaže je dnes Husáriková svými obrazy zastoupena v soukromých i veřejných sbírkách prakticky po celém světě (včetně vzdálených zemí, jako jsou Bolívie, Ekvádor, Venezuela či Japonsko), nedá se říci, že by byla ve své vlasti dostatečně známá. Důvodů by mohlo být několik: jednak, a především (trochu paradoxní důvod!), byla vždy jako malířka příliš „svá“, její malířská vize světa souvisle vycházela z jejího vlastního nitra a nepodléhala dobovým a místním trendům, jednak poměrně dlouho působila v regionu (do půle 70. let žila a pracovala na Karlovarsku, dnes střídavě v Praze a Poděbradech); třetí možný důvod lze spatřovat v určité neokázalosti a tichosti, tím pádem i trochu nenápadnosti (nezaměňovat s nenápaditostí!) ženy-malířky, plně soustředěné na svou nehlubčou práci. Ostatně – není to zdaleka ojedinělý případ, vzpomeňme jen třeba poměrně pozdní veřejné uznání jihočeského krajináře Karla Valtera. V těchto souvislostech nelze nevzpomenout, že i politická neangažovanost v příslušných letech dostala u nás nadlouho do pozadí a na okraj společenského zájmu nejednoho hodnotného tvůrce. Šťastní ti, kdo se dočkali změny klimatu...

Jindra Husáriková překvapivě rychle rozeznala a následně si zafixovala svůj typický rukopis, stejně jako pochopila, kudy se bude ubírat její oslovovalní a nahlížení skutečnosti, a přestože její obrazy mají vizuálně třeba chagallovské či ensorovské rysy, je to jen dojem povrchní a jejich skutečný vnitřní náboj pochází ze zcela jedinečného a původního autorčina vidění a prožívání. Výklad obrazů Jindry Husárikové není nikdy jednoznačný a osciluje v názncích a náповědách možných interpretací. Jsou to obrazy dějové, zabydlené lidskými, převážně ženskými postavami s charakteristickými rysy figur z primitivních kultur (obličeje z profilu, oči otočené zpředu, velké hlavy a krátká, disproporčně „dětská“ těla a končetiny, soustředěně strnulý výraz). Těla bývají jen lehce nahozena, jakoby nahá, s holýma rukama a bosýma nohama, v nepřirozené barevnosti – modré, žluté či zelené, scéna je plochá, kulisovitá, někdy celá monochromní či s jediným dalším akcentem, jakoby ponořená do záře barevného reflektoru. Potkáváme tu cirkusové jezdce, žongléry a artisty, tanecnice, potulné muzikanty a venkovské komedianty i zadumané ženy u kavárenských stolků či nastávající maminky a na obrazech se přitom neodehrává žádné třeskuté drama, spíše se tu s jistou ostýchavostí odvíjí tichá řeč v melancholické notě. Osudy postav vyprávějí své nadčasové příběhy z bájí a legend. Konzistentnost malířčiny tvorby z různých období je na první pohled patrná; cykly obrazů se přitom v jednotlivých kratších či delších etapách neustále vyvíjejí a obměňují s až nečekaně silným nábojem. Podobný jev je u tak vyzrálé autorky povzbudivý a současně slibný ve svém dalším toku.

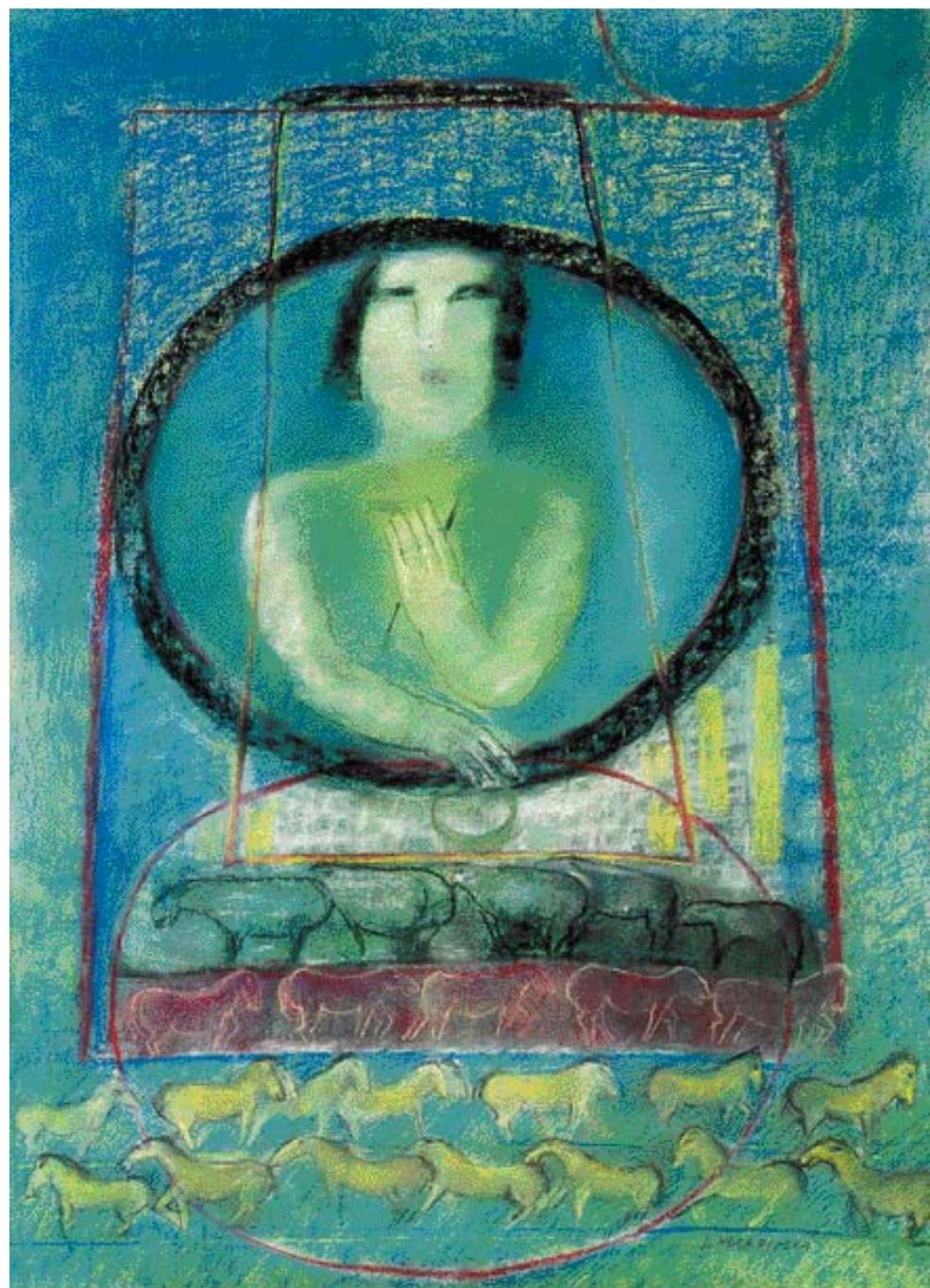
Renata Roubíčková, 2001

member that there were periods when lack of political engagement pushed to the background many a valuable creator. Happy those who outlived the regime and now enjoy the changed climate...

Jindra Husáriková surprisingly quickly found and fixed her individual handwriting, understanding her own method of addressing and viewing the reality. The certain Chagallian of Ensorian visual features of some of her paintings are only superficial, the actual inner charge coming from the completely individual and unique vision and perception of the painter herself. Her paintings never allow unambiguous account, oscillating between hints, prompts and potential rendering. Her paintings are action-based, inhabited with humans with characteristic features of primitive cultural beings (profile-viewed faces, front-located eyes, big heads and disproportional short, nearly "childish" bodies and limbs, fixed concentrated looks). The bodies are only sketched, as if naked, with bare hands and feet, in unnatural colours – blue, yellow or green. The scene is flat, coulisse-like, sometimes monochromatic or with a single further accent, as if lit with a colour spot light. We meet with circus riders, jugglers, artistes, dancers, wandering musicians, country comedians, women in cafés deep in thought, or mothers to be, but with no violent drama. The paintings are rather a little shy silent speeches in a melancholic tone. The destinies of the characters tell their timeless stories from tales and legends. Consistency of the painter's achievement across time periods is evident. The series of paintings nevertheless keep developing and transforming across shorter or longer periods of time, their charge remaining surprisingly strong. A phenomenon like this in such a mature author is quite promising for the future.

Renata Roubíčková, 2001

BÁSNÍŘKA/FEMALE POET, 1997

Das volltönende Kolorit von Jindra Husárikovás Bildern verhinderte nicht, dass sie Sich durch das Spiel auf einer Saite meditativen Werken hingeben konnte, in deren Vorzeichen sich die Molltonart eine Rückkehr in die übernatürliche Welt ertrotzte. Dies bedeutete, sich von den alltäglichen Dingen, die die Sinne belasten, zu entfernen. Aber die Macht des bacchanalischen Mysterienkultes mit den nach dem Tode weiterlebenden Seelen in den Nekropolen Etruriens konnte nicht ewig andauern. Ihre Herrschaft über das Werk tritt jetzt eine groteske Vision an, die einer reinen Emanation entspringt.

Miroslav Kudrna, 1993

Wenn Fr. Kafka im Jahre 1979 im Vorwort zum Ausstellungs katalog von Jindra Husáriková im Tschechoslowakischen Schriftsteller geschrieben hat, daß ihr Schaffen damals auf dem Gipfel seiner Entwicklung stünde, können wir heute nach fast 15 Jahren mit Genugtuung feststellen, daß die Künstlerin es nicht zu gelassen hat, daß ihr Schaffen von diesem Gipfel auch nur einen kleinen Schritt herunterkam. Der Preis dafür war freilich eine fast unermeßliche Anstrengung, Fleiß, Talent und Kraft. Wenn sich Jindra Husáriková darüber hinaus noch den weniger leichten, d.h. den nicht kommerziellen Weg des einsamen Künstlers gewählt hat, braucht man wirklich auf nichts neidisch zu sein. Obwohl das, wenn man es genau nimmt, wohl der einzige Weg ist, der in der Kunst wirklich sinnvoll ist.

Die Kraft von Jindra Husárikovás Malerei basiert auf der Resonanz gegenwärtiger Gedanken, Stimmungen und Gefühle, ohne daß sie die bisherigen Jahrtausende alten kulturellen Erfahrungen preisgeben würde. Ihre Bilder sind die poetische Vision von Erlebnissen, Vorstellungen und Geschichten, die eine ständige, fast märchenhafte, bisweilen balladeske oder mythologische Bezauberung ausstrahlen. Wenn die Fähigkeit, eine Erscheinung auf besondere Weise auszudrücken und in uns dadurch eine erregte Beziehung zur Schönheit zu erwecken die Grundlage von Poesie ist, und wenn Kunst mehr Unruhe als Gewißheit und zugleich reich an Sehnsüchten ist, dann quillt all dies zweifellos aus dem ganzen künstlerischen Werk dieser Malerin hervor.

Jindra Husárikovás Bilder können wir zugleich auch als Einladung und Aufruf verstehen, der an die Wichtigkeit einer intensiven sinnlichen und intellektuellen Wahrnehmung appelliert, einer der Werte, die sich immer weniger einstellen in der heutigen Zeit, die eine Brutalität zuläßt, in welcher die Kunst nicht nur nivelliert, sondern gleichzeitig auch isoliert wird.

Jaroslav Mráz, 1993

Die Malerin Jindra Husáriková ist zweifellos als eine der bedeutenden Persönlichkeiten der tschechischen Malerei der vergangenen dreißig Jahre anzusehen.

Diese Einschätzung findet ihre Begründung in der Qualität und im Umfang ihres bisherigen Schaffens, das die ganze Zeit über in einer imposanten Reihe zahlreicher in- und ausländischer Ausstellungen präsentiert wurde. Von Anfang an erfüllt sie so das Programm sich der Welt gegenüber zu öffnen, das erst in den letzten Jahren - wenn auch mit einem gewissen

ARTISTÉ/ARTISTES, 1996

L'intenso colore dei quadri non ha impedito a Jindra Husáriková di dedicarsi attraverso il gioco, alle opere meditative da un lato della corda e carpire nel loro preannuncio, in bemolle il ritorno nel mondo del sovrannaturale. Il che significa l'allontanamento dalla realtà quotidiana che appesantisce i nostri sensi.

Ma il potere dei misteri di bacchus con la sacra vita delle anime dopo la morte nelle necropoli etrusche non poteva durare in eterno.

Sull'opera prende possesso l'illusione grottesca che scaturisce dalla pura emanazione.

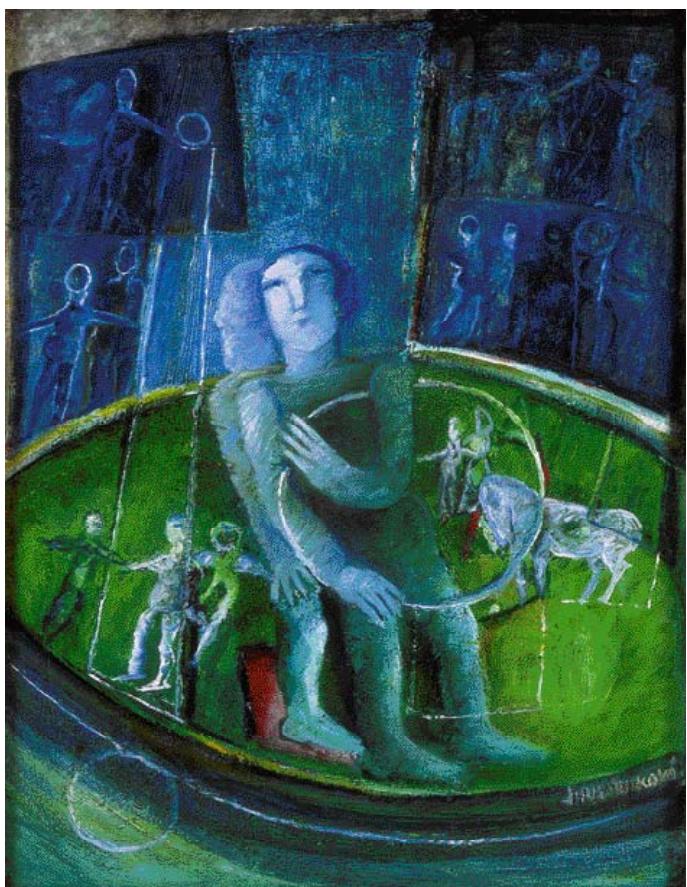
Miroslav Kudrna, 1993

Se František Kafka, nel 1979 scrisse nell'introduzione del catalogo sulla mostra a Čs. spisovatel, che Jindra Husáriková era all'apice della sua creatività, possiamo dopo 15 anni constatare con soddisfazione che l'artista non ha permesso che la sua opera scendesse neanche di un gradino da quell'alto livello. Questo è stato ovviamente pagato con incommensurabile fatica, laboriosità, forza e talento. Se per di più, Jindra Husáriková, ha scelto la strada meno facile, la non congiunturale strada dell'artista solitario, non c'è nulla da invidiare. Anche se, in verità, questa è probabilmente l'unica strada che nell'arte abbia veramente senso.

La forza della pittura di Jindra Husáriková consiste nella risonanza delle idee contemporanee, degli umori e delle sensazioni senza dover rinunciare alla millenaria esperienza culturale. I suoi quadri sono la visione poetica delle impressioni, delle immagini e delle storie che emanano perenne incantesimo, a volte come favola, a volte come mito. Se l'essenza poetica è la capacità di rendere particolare un fenomeno e risvegliare dentro di noi una relazione palpitante con la bellezza, e se l'arte significa più inquietudine che certezza e allo stesso tempo non dimentica la grande

unzeitgemäßen Ethos - allgemein formuliert wurde durch das Bestreben, das beste zu schaffen, was in ihren Kräften steht, und es anschließend sowohl in den heimischen Galerien und Ausstellungssälen, als auch in den bedeutendsten Kunstmuseen der Welt wie etwa Paris, Mailand, München oder Tokio vorzustellen. Als einer der Schlüssel zur Malerei von Jindra Husáriková kann - falls überhaupt irgendein Schlüssel voneinander ist - der klassische Ausspruch von Horatio dienen, daß ein Bild wie ein Gedicht ist (genauso gut könnte man sagen, daß ein Bild wie eine Komposition oder auch wie ein Tanz sei, selbstverständlich jeweils in seiner speziellen Einzigartigkeit). Und fügen wir noch die französische Definition von Poesie hinzu, wonach diese alles sei, was uns bewegt, erbaut und bezaubert.

Das originelle Werk der Malerin - die Poesie, bzw. Huldigung an die Poesie ist charakteristisch vor allem in ihrer nicht alltäglichen und unerschöpflichen Vorstellungskraft und dem hohen Grad an Kultiviertheit in der Farbbebung. Die empirische Wirklichkeit poetisiert sie häufig an der Grenze zu imaginären Träumen, denen auch Elemente des Humors und der Groteske dank ihrer natürlichen künstlerischen Intelligenz eigen sind. Der Reichtum und die Kraft von Jindra Husárikovás Gemälden oszilliert an der Grenze zwischen der dominierenden expressiven Seite und existenziellen Gefühlen, Sehnsüchten nach Zugehörigkeit und der Fähigkeit zur Einsamkeit, Staunen und Scham im Bewußtsein der Geheimnisse des Lebens und der Erscheinungen.

V MANÉŽI/IN THE ARENA, 2000

componente del desiderio, tutto questo senza dubbio scaturisce, e si diffonda dall'opera figurativa della pittrice.

Possiamo infine considerare i quadri di Jindra Husáriková, come un invito e un appello per richiamare l'importanza dell'intensa percezione sensoriale ed intellettuale, valore che viene sempre meno considerato nei nostri tempi, in cui si assiste a troppi eventi crudeli ed in cui l'arte viene non soltanto appiattita, ma allo stesso tempo anche isolata.

Jaroslav Mráz, 1993

La pittrice Jindra Husáriková è senza alcun dubbio una grande personalità della pittura ceca degli ultimi trent'anni.

Questa valutazione si giustifica con la qualità e la dimensione del suo lavoro, rappresentato fin dall'inizio dalla vasta gamma di innumerevoli mostre nella sua patria e all'estero. Sin dall'inizio si accosta così a quella tendenza di apertura al mondo formulata in senso lato soltanto negli ultimi anni - con una coscienza morale atemporale però, con la ricerca di creare al meglio delle proprie capacità e successivamente presentare sia nelle gallerie e sale d'esposizione del proprio paese, sia nei più importanti centri dell'arte contemporanea mondiale, come per esempio a Parigi, Milano, Monaco, Tokyo. Una delle chiavi della pittura della Husáriková, se mai ce ne fosse bisogno, potrebbe essere un classico motto di Horatio, nel quale egli dice che un quadro è come una poesia (infatti potremmo dire che il quadro è come una composizione musicale o una danza, naturalmente nella sua specificità). E potremmo aggiungere anche la definizione francese della poesia, secondo la quale essa è tutto ciò che emoziona, eleva e incanta.

L'opera pittorica molto personale - poesia, o omaggio alla poesia - è caratterizzata innanzitutto dalla sua inesauribile e straordinaria fantasia e dall'alto livello della cultura cromatica. Realtà empirica spesso tradotta in poesia al confine dei sogni, immaginati anche con elementi grotteschi grazie alla sua innata intelligenza pittorica bilanciata dalla sua pura genuinità. La ricchezza e la forza della pittura di Jindra Husáriková oscilla ai limiti tra la parte espressiva dominante e i sentimenti esistenziali, tra il desiderio della convivialità e la capacità percettiva della solitudine, dell'incanto e del pudore nella consapevolezza del segreto della vita e dei fenomeni.

Sull'opera della pittrice e sulla sua personalità si potrebbe parlare a lungo, partendo da vari punti di vista. Esprimono però tutto in maniera più esauriente i suoi quadri.

Jaroslav Mráz, 1996

Motto: "Prima bisogna avere il cuore pieno del quadro per poi poter colmare l'occhio dell'osservatore."

Mi considero onorato dal fatto che mi sia stato chiesto di scrivere il messaggio augurale in occasione delle mostre della celebre pittrice ceca Jindra Husáriková che avranno luogo in Germania, Austria e Repubblica Ceca. La pittrice Jindra Husáriková è conosciuta grazie alle sue mostre nel nostro paese e all'estero. I suoi quadri sono stati accolti con grande considerazione quando sono stati esposti nel 1997 alla BASF di Ludwigshafen.

Über die Malerei und Persönlichkeit der Künstlerin könnte man mit den verschiedensten Sicht- und Heran gehensweisen ausführlich reden, jedoch bringen die Bilder selbst alles am komplexesten zum Ausdruck.

Jaroslav Mráz, 1996

Motto: „Zunächst muß man ein Bild voller Herz haben, damit es dann das Auge des Betrachters erfüllen kann.“

Ich betrachte es als große Ehre, gebeten worden zu sein, anlässlich der Ausstellungen der Bilder der renommierten tschechischen akademischen Malerin Jindra Husáriková in Deutschland, Österreich und Tschechien eine Botschaft guten Willens zu schreiben.

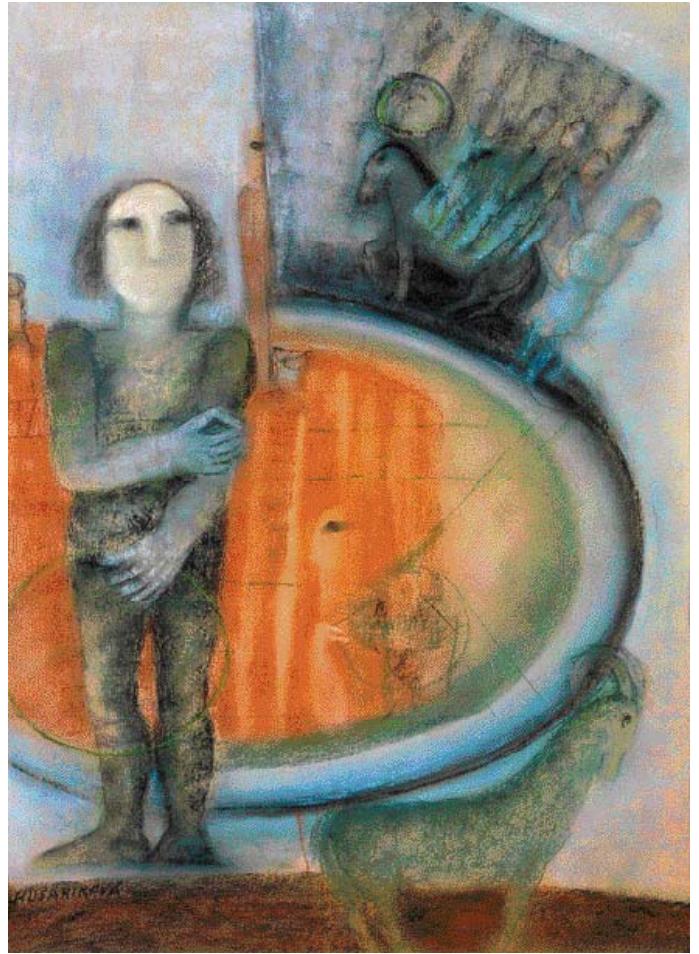
Die Malerin Jindra Husáriková ist dank ihren in- und ausländischen Ausstellungen bekannt. Ihre Bilder wurden 1997 mit großer Anerkennung aufgenommen, als sie bei der BASF in Ludwigshafen ausgestellt wurden.

Jindra Husáriková ist eine der Künstlerinnen, die vor allem mit dem Herzen schaffen. Ihre Bilder besitzen einen tiefen menschlichen Gehalt, der in Form von Gewißheit und warmer Sicherheit des Lebens spürbar ist. Mit ihrem Ausdruck führen sie die Vorstellungskraft des Betrachters über die Grenzen der üblichen Realität hinaus ins Land der Erinnerungen, der Phantasie und zauberhaften Träume. Das gesamte herausragende Schaffen der tschechischen Malerin ist erfüllt von einem starken Unterton an Optimismus, Anmut und Glauben an Liebe und Glück.

Jindra Husáriková bleibt den sanften, verträumten und gedämpften Tönen treu, mit denen sie Formen und Gehalt ihrer Bildkompositionen modelliert. Ich bin davon überzeugt, daß die gegenwärtige Ausstellungsreihe dieser Malerin dazu beitragen wird, das tschechische Kunstschaufen der Gegenwart auch neuen Kunstliebhabern näherzubringen und die engen Bande zwischen unseren beiden Ländern weiter zu festigen.

Josef Kešner, 1999

Obwohl Husáriková mit ihren Bildern heute praktisch in der ganzen Welt sowohl in privaten als auch in öffentlichen Sammlungen vertreten ist (einschließlich in solch entfernten Ländern wie etwa Bolivien, Ecuador, Venezuela oder Japan), kann man nicht sagen, daß sie in ihrem eigenen Land ausreichend bekannt wäre. Dafür könnte es mehrere Gründe geben. Zum Einen, und vor allem (ein ein wenig paradoyer Grund!) war sie als Malerin zu sehr „sie selbst“ geblieben, ihre malerische Vision der Welt basierte zusammenhängend auf ihrem eigenen Inneren und unterlag keinen zeitgemäßen und lokalen Trends, zum Anderen war sie über lange Zeit regional tätig (bis Mitte der 70er Jahre lebte und arbeitete sie in der Karlsbader Gegend, heute abwechselnd in Prag und Poděbrady); ein dritter möglicher Grund kann in einer gewissen Schlichtheit und Lautlosigkeit, infolgedessen auch leichten Unauffälligkeit (nicht zu verwechseln mit Einfallslosigkeit!) der Frau, bzw. der Malerin ausgemacht werden, die sich voll und ganz auf ihre lautlose Arbeit konzentriert. Freilich ist das bei weitem kein Einzelfall,

V MANÉŽI/IN THE ARENA, 1997

Jindra Husáriková appartiene alla famiglia di quegli artisti che ci parlano con il cuore, soprattutto. I suoi quadri hanno un contenuto profondamente umano che emana certezza, calore, sicurezza della vita. Trasportano con la loro espressione l’immaginazione dell’osservatore al di là dei confini della realtà quotidiana – nel paese dei ricordi, della fantasia e dei sogni magici. In tutta l’opera di Jindra Husáriková risuonano le note dell’ottimismo, della tenerezza e della fede nell’amore e nella felicità.

Jindra Husáriková rimane fedele alle sottili tonalità onoriche attenuate, con le quali plasma le forme e il contenuto della composizione d’immagini. Sono convinto che le mostre che vi presentiamo di questa pittrice gioveranno anche ai nuovi ammiratori dell’arte, avvicinandoli all’arte ceca figurativa contemporanea e rafforzando i rapporti e gli scambi culturali dei nostri paesi.

Josef Kešner, 1999

Sebbene Jindra Husáriková sia oggi presente in collezioni statali e private praticamente di tutto il mondo (inclusi paesi lontani come Bolivia, Ecuador, Venezuela e Giappone) non si può dire che fosse abbastanza nota nel suo paese. Ci sono per questo diverse spiegazioni: innanzitutto (ed è un motivo un po’ paradossale) è sempre stata come pittrice un po’ troppo “sua”, la sua visione, pittorica sca-

erinnern wir uns etwa an die erst relativ spät erfolgte öffentliche Anerkennung des südböhmisches Landschaftsmalers Karel Valter. In diesem Zusammenhang darf man auch nicht vergessen, daß eine politische Passivität in den entsprechenden Jahren mehr als nur einen Künstler von Rang für lange Zeit in den Hintergrund und an den Rande des gesellschaftlichen Interesses gedrängt hat. Glücklich diejenigen, die die Veränderung des Klimas erlebten...

Jindra Husáriková hatte überraschend schnell ihre typische Handschrift differenziert und anschließend etabliert, ebenso schnell hatte sie verstanden, welchen Weg ihre Adressierung und Betrachtung der Wirklichkeit einschlagen würde, und obwohl ihre Bilder visuell etwa Chagall'sche oder Ensor'sche Züge tragen, ist das doch nur ein oberflächlicher Eindruck, denn ihre wirkliche innere Spannung entstammt dem völlig einzigartigen und ursprünglichen Sehen und Erleben der Künstlerin. Eine Deutung von Jindra Husárikovás Bildern ist niemals eindeutig und oszilliert zwischen Andeutungen und möglichen Interpretationshilfen. Es sind Bilder mit Geschichten, bewohnt von menschlichen, überwiegend Frauenfiguren mit den für Figuren aus primitiven Kulturen charakteristischen Zügen (Gesichter im Profil, die Augen nach vorne gerichtet, große Köpfe und kurze, unproportionale „kindliche“ Körper und Gliedmaßen, konzentrierter Ausdruck). Die Körper sind meist nur leicht skizziert, gleichsam nackt, mit bloßen Händen und barfüßig, in unnatürlicher Farbgebung - blau, gelb oder grün, die Szene ist flach,kulissenhaft, bisweilen völlig einfarbig oder mit nur einem einzigen weiteren Akzent, wie in den Lichtstrahl eines Farbscheinwerfers getaucht. Man begegnet hier auch Zirkusreitern, Jongleuren und Artisten, Tänzerinnen, Wandermusikanten und Dorfkomödianten sowie gedankenversunkenen Frauen an Kaffeehaustischen oder werdenden Müttern. Auf den Bildern spielen sich dabei keine erschütternden Dramen ab, sondern mit einer gewissen Verschämtheit entwickelt sich dort eher die leise Sprache melancholischer Töne. Die Schicksale der Figuren erzählen ihre zeitlosen Geschichten aus den Fabeln und Legenden.

Die Konsistenz des Schaffens aus den verschiedenen Perioden der Malerin ist auf den ersten Blick erkennbar; in den einzelnen kürzeren oder längeren Etappen machen die Bilderzyklen dabei mit einer unerwartet starken Spannung eine ständige Entwicklung und Veränderung durch. Eine solche Erscheinung ist bei einer so ausgereiften Künstlerin ermutigend und für die folgenden Jahre zugleich vielversprechend.

Renata Roubíčková, 2001

turiva ininterrottamente dal suo intimo e non subiva tendenza alcuna nè di luogo nè di tempo; l'altro motivo è il fatto che essa ha vissuto abbastanza a lungo in provincia (fino alla metà degli anni '70 a Karlovy Vary, oggi a Praga e a Poděbrady), il terzo motivo lo si può scorgere in una certa "non-appariscenza" e silenziosità e quindi un pò di "non-ostentazione" della donna-pittrice, (da non confondere con la mancanza di ingegnosità), artista pienamente concentrata sul suo silenzioso lavoro. D'altronde, non è solo un caso, ricordiamo per esempio il riconoscimento pubblico tardivo di Karel Valter, paesaggista Sud-Boemo. A questo proposito non possiamo non ricordare che anche la non appartenenza politica in certi anni da noi ha spinto in retroscena e ai confini dell'interessamento pubblico diversi artisti prestigiosi. Felici coloro per i quali è arrivato più presto il cambiamento del clima.

Jindra Husáriková ha elaborato e successivamente fissato il proprio linguaggio sorprendentemente presto, come anche ha captato il modo con cui interloquire e guardare la realtà e nonostante i suoi quadri rievochino forse a tratti qualcosa di Chagall o di Ensor, si tratta soltanto di un'impressione superficiale, perchè la loro reale carica interiore scaturisce da una visione e percezione autentiche e originali dell'artista. L'interpretazione dei dipinti di Jindra Husáriková non è mai univoca, oscilla tra suggerimenti e simboli dei possibili chiarimenti. I suoi dipinti sono immagini delle favole popolate dalle figure umane, prevalentemente femminili con tratti caratteristici dei protagonisti delle culture primitive (i visi di profilo, gli occhi, le teste grandi i corpi e gli arti "infantili" corti, sproporzionati, le espressioni fisse, sbigottite). I corpi sono solo leggermente schizzati, come se fossero nudi, con mani vuote e piedi scalzi, in policromia innaturale – blu, giallo o verde; la scena è piatta, da quinta teatrale, a volte tutta monocroma o con un'altra tonalità, come se fosse immersa nel bagliore del riflettore a colori. Su queste tele incontriamo i cavalieri del circo, giocolieri e acrobati, ballerine, musicanti girovaghi e pagliacci di campagna, figure femminili assorti a un tavolo di caffè, o di giovani madri in attesa. Non assistiamo mai a chissà quale dramma, piuttosto siamo testimoni dello scorrere di una silenziosa conversazione titubante e malinconica. Il destino e i protagonisti raccontano le loro storie dalle favole e dalle leggende fuori del tempo. Ad un primo sguardo si nota la consistenza dell'opera nei vari periodi; i cicli evolvono e si tramutano in tappe più o meno lunghe, con sorprendente, forte carica. È un fenomeno molto incoraggiante, per una pittrice così matura, e allo stesso tempo, promettente per gli anni successivi.

Renata Roubíčková, 2001

Samostatné výstavy

- 1966 Galerie de l'Institute – Paříž
1967 Galerie umění Ostrov n. Ohří
1968 Výstavní sín Červené srdece – Plzeň
Muzeum Karla Marxe – Karlovy Vary
Stadsbibliotek – Göteborg
Valandhuset – Malmö
1969 Galleria l'Approdo – Torino
Galerie Valdoraine – Aosta
Galerie umění – Karlovy Vary
1971 Dům kultury – Lublin
Dům kultury – Chociánow
Čs. kulturní středisko – Varšava
1972 Klub – NP Nejdek
Galleria l'Approdo – Torino
Galerie Jaroslava Krále – Brno
1975 Svenska Mässans Konstsalong – Göteborg
Kulturní dům – Karlovy Vary
1976 Galleria l'Approdo – Torino
Svenska Mässans Konstsalong – Göteborg
1977 Galleri Modern Konst i Hemiljö – Stockholm
Galleri Marjatta – Oslo
1979 Galerie Český spisovatel – Praha
1980 Galerie Schlegl – Amberg
Galerie Christine – Weiden
Galerie umění – Karlovy Vary
1981 Galerie výtvarného umění – Cheb
Galleria l'Approdo – Torino
Gallery Gekkoso – Tokio
1982 Galerie Dílo – ČFVU – Praha
Palazzina Comunale ex Sip – Lanzo/Tor.
1984 Galeria Schettini – Milán
Galleria l'Approdo – Torino
Kunstkabinett B. Wagner – Rheinbach
Galerie Dílo – ČFVU Platýz – Praha
Goethe Institut – Mnichov
Soc.Lyonnaise de Banque – Annecy
1985 Galleri Visconti – Lecco
1987 Palazzina di Caccia di Stupinigi
Stadsbibliotek – Göteborg
1988 Galerie Dílo – ČFVU Zlatá lilie – Praha
Grand Konstsalong – Göteborg
1989 Galerie Praha – Bratislava
Chiostro di Voltorre – Gavirate
1990 Galerie Willem Pastoor – Neunen
1991 Okresní galerie výtvarného umění – Most
Oblastní galerie – Liberec
1992 Galerie Platýz – Praha
1993 Polabské muzeum – Poděbrady
Galerie Alfa Omega – Karlovy Vary
Galerie Kaplanka – Český Krumlov
1994 Galerie Platýz – Praha
1996 Reginální muzeum – Teplice
Galerie U prstenu – Praha
Galerie Alfa Omega – Karlovy Vary
Galerie Klub – Poděbrady
1997 Galerie Hřebíček – Brno
1998 Galerie Ars Temporis – Klagenfurt
1999 Galerie Klatovy – Klenová
Galerie Prager Kunstsalon – Nürnberg
Galerie Prager Kabinett – Salzburg
Nová administrativní budova BASF – Praha
2000 Galerie Miro – Praha
Galerie Pražský kabinet – Praha
Galerie Albis – Ústí n. Labem
2001 Galerie Fronta – Praha
Galleri Tonne A.S. – Oslo
Galerie „V“ – Podivín
2002 Výstavní sín Jakubské nám. – Brno
2003 Galerie MK – Praha, Jihlava, Telč
2004 Galerie La Femme – Praha
Sparkasse Donauwörth
Všeobecná zdravotní pojišťovna – Praha

Od roku 2001 vystavuje většinou společně se sochařem Jaromírem Gargulákem někdy i Pavlem Tasovským.

V obrazové části knihy jsou ve výběru reprodukována díla, jež se v průběhu let podařilo zadokumentovat.

Textová část obsahuje většinu dostupných statí českých a zahraničních historiků umění, kritiků a výtvarných teoretiků, publikovaných v souvislosti s malířčinými výstavami.

Mnohé díky všem, kdo se podíleli na přípravě této knihy a zejména panu Jiřímu Lužnému, za jeho velkorysý přístup a podporu, dceři Šárce Cagliarové, Lence Prokopové a všem, kdo byli oddaně nápomocni.

Zvláštní poděkování pak naleží p. Francovi Geninatovi-Cosatinovi za jeho dlouholetou nezjištěnou a přátelskou pomoc a uvedení autorčina malířského díla do italského prostředí, obdobně p. Rudolfu Sieglovi za podporu na půdě Švédska a p. Gerardu Braunovi ve Francii.

In the pictorial section of the book a selection of works that have been documented over the course of the years is reproduced.

The text section contains the majority of the available articles written by art historians, critics and academics from the Czech Republic and abroad, published in connection with exhibitions of the artist's work.

Many thanks all those who have contributed to the preparation of this book, and in particular Jiří Lužný for his generosity and support, my daughter Šárka Cagliarová, Lenka Prokopová, and all those who have devoted their help so willingly.

Special thanks are due to Franc Geninat-Cosatin for his many years of unselfish and friendly assistance and for introducing the artist's work to Italy, and similarly to Rudolf Siegl for his support in Sweden and to Gerard Braun in France.

Redakční rada: Jaroslav Mráz, Jiří Lužný, Jindra Husáriková

© 2004 P. F. Art, spol. s r. o. a Jindra Husáriková

Texty vybrali: Jiří Lužný, Jaroslav Mráz

Knižní zpracování, výtvarný redaktor: Jiří Lužný

Autoři fotografií: Gustav Altman, Přemysl Čermák, Dobroslav Dršata,

Zdeněk Komárek, Zbyněk Maděryč, Ivan Martinec, Jaroslav Mráz, Milan Posselt, Čestmír Šíla, Jan Šiml

Sazba, zlom: P. F. art, spol. s r. o., Gromešova 769/4, 621 00 Brno

Tisk: Graphical, spol. s r. o., Sladovnická 4, 620 00 Brno